

Божіето правосѣдіе. Съ такыкы дѣлы споманѣка Евангеліето за горѣченныа богаты, който сѣ мѣчи въ ада: „оумре богатыи, и погребѣнъ въ мѣсть.“⁽¹⁾ Стрѣвами сѣ да го слышамъ, че плаче и съ умиленъ гласъ выка: „Отче Аврааме, помилуй мѣ.“ Изтѣжно и горко! нѣма кой да го чѣе; „Преисподнаа глѣбина, тѣмъ нерасходима,“ говори великый Василій. Ключеветы на преисподната онъзи тѣмница държи Богъ въ Своиты рѣцѣ, за да ѣ не отвори никой. Тѣжкы камкы на вѣковеты го натиска вѣднѣа, а на камка е изобразенъ отъ Свѣтаго Дѣха надписъ: „И вѣдетъ времѣ и хъ въ вѣкъ.“⁽¹⁾ Той като сѣ погребалъ веднѣждъ, останѣва погребанъ за всегда. Не ще ли да излѣзне оттамъ нѣкога? никога, никога. Из ще ми рѣчешъ: и за единъ привремененъ грѣхъ, бѣва ли вѣчна мѣка? има ли сравненіе междѣ винѣтъ (грѣхѣтъ) и наказаніето? Когато нѣма сравненіе (отговарамъ ти) междѣ временнѣа грѣхъ и вѣчната мѣка: то нѣма сравненіе и междѣ одного челоуѣка, непотрѣбнѣа земный чървій, какъкъто си ты, и междѣ одного Всесилнаго Бога, Комѣто си досадилъ съ грѣха. Ако вѣше живѣалъ ты вѣчно, то щеше и да грѣшишь такожде вѣчно; и затова ти сѣ пада да сѣ мѣчишь вѣчно. Имашъ предъ очи единъ пещъ съ огнь, цю не гаснѣе, и още ли съгрѣшавашъ? Слѣдователно, достоинъ си да сѣ мѣчишь вѣчно. Ты трѣваше да благодаришь хыладо пѣти Божіата правдѣ, комото е открила единъ пропасть на безкрайны мѣкы, за да пресѣче пѣта на лошевината ти. Ако да не вѣше такава адската мѣка, то какъкъ щеше да е животѣтъ на Христіаныты? Праведенъ е Божіатъ сѣдъ. „И вѣдетъ времѣ и хъ во вѣкъ.“ Мѣката ще е всѣкога, всѣкога: а ослабѣваніе и край не ще бѣде никога, никога. Това второто копіе, което ѣранѣва ѣма на оногова, цю сѣ мѣчи, сѣ види, че произвожда всичкѣтъ мѣкы: обаче има още и третѣо копіе, негли и отъ дрдгыты дѣѣ копіа много по лошѣо!

Това копіе ѣранѣва ценіето на оногова, цю сѣ мѣчи съ отчаяніето отъ блаженнѣа животѣ: и то е едно крайно желаніе безъ надежда. Тѣка азъ раскрывамъ дълбинѣтъ на онаа бездна. Желаніе безъ надежда: и желаніе за Бога, безъ надежда на Бога. Тамъ е самата мѣка, безъ да тѣлкѣваме дрдгы. Тѣка нашето желаніе е като огнь, който сѣ разгорѣва и распалюва въ сѣрдцето ни за онова добро, кое-

(1) Псал. 80, ст. 16.